

Вітаємо!

Шерлок Бонз і Джейн Кетсон стали відомими на весь світ завдяки розкриттю злочинів. Кожну їхню справу ретельно записала доктор Кетсон, тож вам пощастило дізнатися все про їхні пригоди.

Шерлок Бонз

Шерлок Бонз – найвідоміший у світі пес-детектив. Він ніколи не тікає від загадок і завжди успішно розкриває будь-яку справу.

Джейн Кетсон

Доктор Джейн Кетсон – кішка, партнерка Шерлока Бонза у боротьбі зі злочинністю. Вона, не вагаючись, готова кинути в бій, коли стикається з підступним зловмисником.

Чи готові ви допомогти Бонзу та Кетсон розкрити їхню найзаплутанішу справу?

Протягом усієї історії на вас чекають логічні задачі, які дадуть вам змогу випробувати власні детективні здібності. Якщо вам щось не вдасться, відповідь легко знайти в кінці книжки. Також можна просто насолоджуватися читанням, а до головоломок повернутися пізніше, дізнавшись, чим закінчаться пригоди славетних детективів.

Щастя вам!

Розділ 1

Та де ж, до біса, подівся той Гастінгс, мій давній друг? Він пообіцяв зустрітися з нами біля кафе на ринковій площі, але його ніде не видно. Із сотні котів, які юрмилися біля кіосків з їжею, жоден навіть не нагадував його.

А чи впізнаю я Гастінгса взагалі через стільки часу?

Я не бачила друга відтоді, як він десять років тому переїхав до Єгипту і відкрив там антикварну крамницю. Тільки-но ми з Шерлоком Бонзом замовили відпочинок в Ель-Кіттені, великому місті на річці Ніл, я написала Гастінгсу і дуже зраділа, коли він відповів і запропонував зустрітися.

Але, здається, на зустріч він не прийшов. Бонз стояв поруч зі мною, схрестивши на грудях лапи.

Невже я переплутала час? Гастінгс неодмінно має бути десь тут, треба лише уважно оглядітися. Приклавши лапу козирком до лоба, щоб затулити обличчя від яскравого сонця, озираюся навколо.

— Мої очі завжди розплющені, Кетсон, — сказав Бонз, — я ніколи нічого не пропускаю. Бачиш оту шакалицю? — Він указав на тварину, яка наближалася до сусіднього фруктового кіоску. — Оці гладенькі смужки хутра під її очима свідчать, що вона зазвичай носить окуляри, але сьогодні чомусь без

них — мабуть, забула їх. Боюся, що це погано для неї скінчиться.

За мить шакалиця врзалася в кіоск, від чого апельсини та яблука посипалися на землю. Зебра, що пробігала повз, сердито подивилася на короткозору невдачу.

— І що я казав! — гордовито промовив Бонз.

Я зітхнула. Бонз — найкращий детектив у світі, і він обожноє знаходить докази. Але я сподівалася, що він хоч трохи перепочине, поки ми у відпустці.

— Дуже круто, — відповіла я. — Але нам потрібно, щоб зараз ти розшукав Гастінгса. Коли ми з ним зустрічалися востаннє, моя шерсть була набагато довшою, тому він може просто пройти повз.

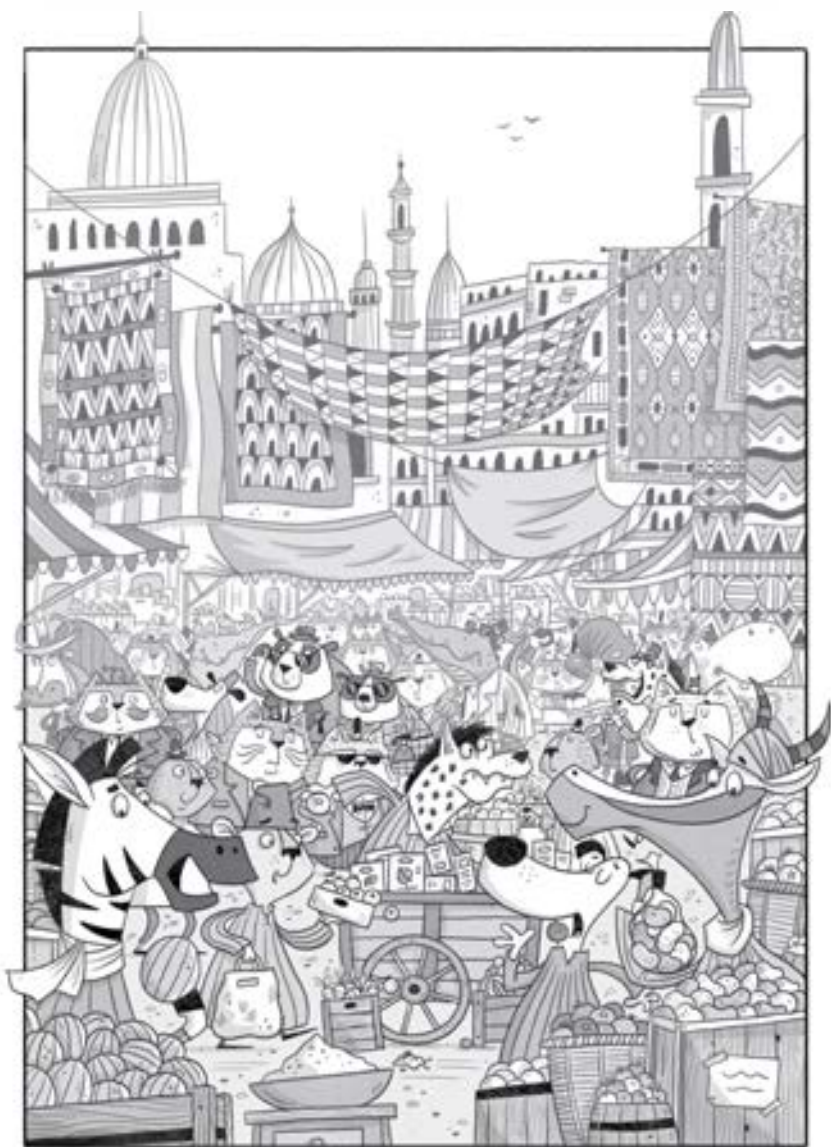
— У такому разі тобі, мабуть, слід подивитись ліворуч, — сказав Бонз. — Бачиш, он там стоїть кіт у білому костюмі, настільки бездоганному, ніби його пошили кравці з лондонського ательє Барклі. Поза всяким сумнівом, він колись жив у нашому чудовому місті.

Я обернулася: Гастінгс справді чекав неподалік. Його шерсть посивіла, а щокі стали пухкішими, але все ще можна було впізнати того самого кота,

*Можеш допомогти Кетсон знайти
Гастінгса у юрбі? Він – єдиний кіт
в однотонному білому костюмі.*

з яким я сиділа поруч на уроках котячої історії. На шиї в нього висів золотий медальйон із котячим оком, який виблискував на сонячному світлі, коли Гастінгс підходив до нас.

— Гастінгсе! — кинулася я до нього.

— Кетсон! Ти анітрохи не змінилася! — гучно пробасив він, обіймаючи мене. Його медальйон втиснувся мені в груди.

Він відпустив мене і схопив лапу Бонза.

— А ви, мабуть, знаменитий друг Джейн, — гаряче промовив він. — Новини про ваш талант досягли цієї частини світу, хочете — вірте, хочете — ні. Ми, до речі, регулярно читаємо тут «Ранковий тер'єр».

— Видання, вартє брудного смітника, — заявив Бонз.

Біля кафе стояли великі столики, затінені широкими білими парасольками.

Гастінгс підвів нас до одного з них і махнув лапою. Примчав офіціант — джейран, тутешній родич газелі, а за ним — трое помічників, сурикатів. Джейран налив нам воду у склянки, а сурикати стали позаду нього.

— Добрий день, Іббі, — привітався Гастінгс. — Нам — велетенську тацю з їжею.

Офіціант записав замовлення у блокнот і почимчикував геть, а його помічники пішли слідом.

Я вихлебтала всю воду — мені було так спекотно, що здавалося, із вух і ніздрів мала виходити пара.

— То як тобі живеться в Ель-Кіттені? — запитала я Гастінгса.

Він жестом показав на жвавий натовп на площі перед нами.

Навколо тупотіли віслюки, імпали та окапі, а між ними розгулювали собаки в білих шортах і коти в чорних мантиях.

— Дивно навіть, що ти про це питаєш, — усміхнувся він. — Подивися, як вирує життя у цьому місті. Тут ніколи не буває нудно. До того ж у нас тут увесь рік така чудова погода.

Не дивно, чому моєму другові так подобається це місто. Вдома можна тижнями чекати на клаптик сонячного світла, на якому хочеться розлягтись. А тут це трапляється кожного дня.

— Крім того, мені подобається працювати з антикваріатом, — додав Гастінгс. Він усміхнувся і відкинувся на спинку стільця. — Я, схоже, маю хист виявляти старовинні й цінні речі.

Офіціант знову з'явився і поставив на наш стіл тарілки з гарячою їжею, тим часом помічники метушилися позаду нього.

— Смачного! — запросив Гастінгс до трапези. — Насолоджуйтесь! Це один із кращих ресторанів у нашому місті.

Я наклала собі в тарілку трохи кускуса з котячого корму і спробувала. Суміш зі шматочків тунця, желе і подрібненого чилі була напрочуд смаковитою, але невдовзі я відчула, що у роті також стало спекотно.

Бонз поклав трохи смаженої курки з цибулею на коржик і відкусив шматок.

*Чи можеш ти, скориставшись підказкою,
порахувати бали на таці кожної тварини?
На таці з найбільшою кількістю балів –
найгостріша їжа.*

1 бал

2 бали

3 бали

4 бали

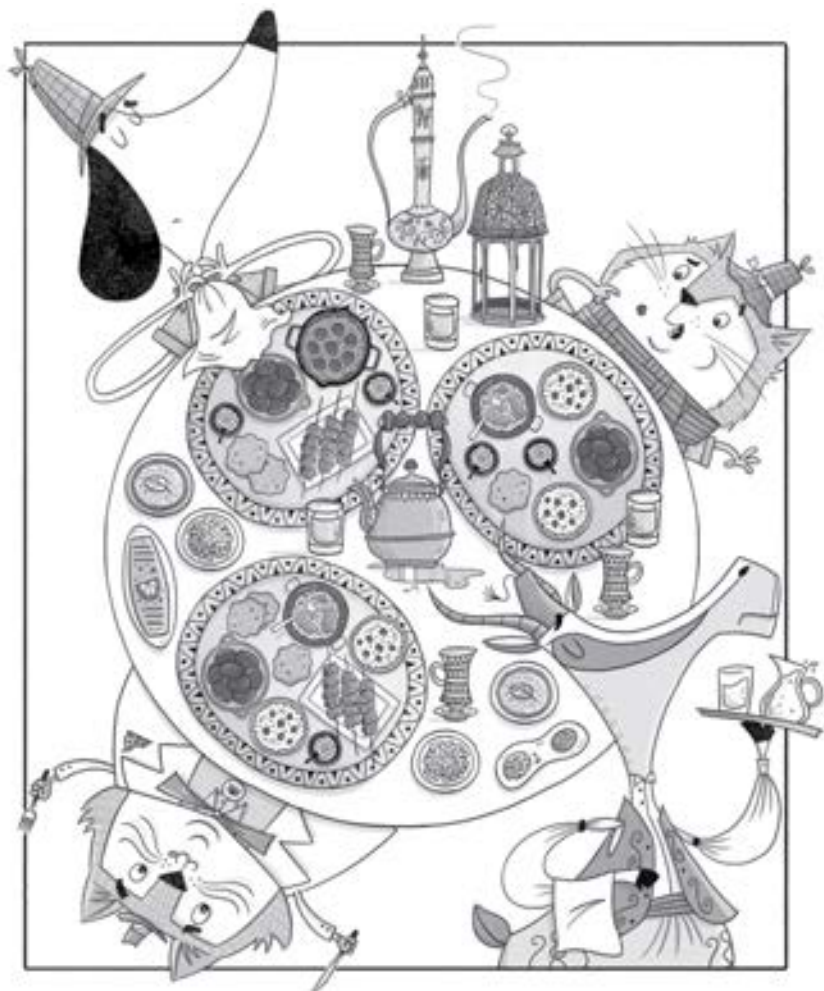
5 балів

6 балів

7 балів

Він уважно подивився на Гастінгса:

— Як на торговця антикваріатом, у вас занадто сильні лапи. Крім того, схоже, що ви наточили кігті. А на їхніх кінчиках помітні якісь цятки золотистої фарби.

Я невдоволено зиркнула на Бонза.

— Може, припиниш прискіпливо оглядати кожного? — прошипіла я. — Ми ж начебто у відпустці!

Гастінгс розреготався і стукнув лапою по столу. Тарілки мало не підскочили.

— Не хвилюйся, — промуркотів він. — Приємно бачити за роботою видатного Шерлока Бонза. Мені справді належить тримати себе у формі для роботи, бо доводиться піднімати й переставляти старовинні столи, ліжка і статуї, а не тільки коштовні дрібнички. А щодо моїх кігтів, то я використовую їх, щоб вичищати пил зі скарбів.

Я скуштувала кілька шматочків тушкованого лосося. Це було так само смачно і гостро, як і попередня страва.

— Та годі вже про мене балакати, — сказав Гастінгс, повертаючись до мене. — Що привело вас у наші славетні краї?

— Звичайна відпустка, — відповіла я. — Навіть детективи теж повинні колись відпочивати.

— О, тут є на що подивитися! — широко усмінувся Гастінгс. — Можу показати прекрасні храми, басейни для плавання, царські кігтедряпки. А ви знали, що у нас тут найбільший у світі музей ніток? Там можна провести увесь день!

Похід до музею ниток мене приваблював — якось удома я знайшла за диваном клубок і аж вісім годин його розплутувала.

— Боюся, що у нас не буде часу на все це, — сказав Бонз. — Маємо квитки на корабель. Сьогодні ввечері ми пливемо Нілом до гробниці царя Тутанкатмона.

Гастінгс похмуро скривив губи. Його зелені очі вступились у Бонза.

— На вашому місці я тримався б якомога далі звідти, — застеріг він. — Краще забудьте про цю подорож.

Не хотілося бути неввічливою зі старим другом, але ми ніяк не могли скасувати подорож. Кілька місяців тому було знайдено старовинну гробницю і золоту маску старого котячого фараона, й відтоді ми почали мріяти про мандрівку до фараонової усипальниці та наполегливо до неї готуватися.

— Ми приїхали здалека саме для того, щоб це побачити, — пояснила я. — І навряд чи можемо зараз змінити плани.

Гастінгс нахилився до мене.

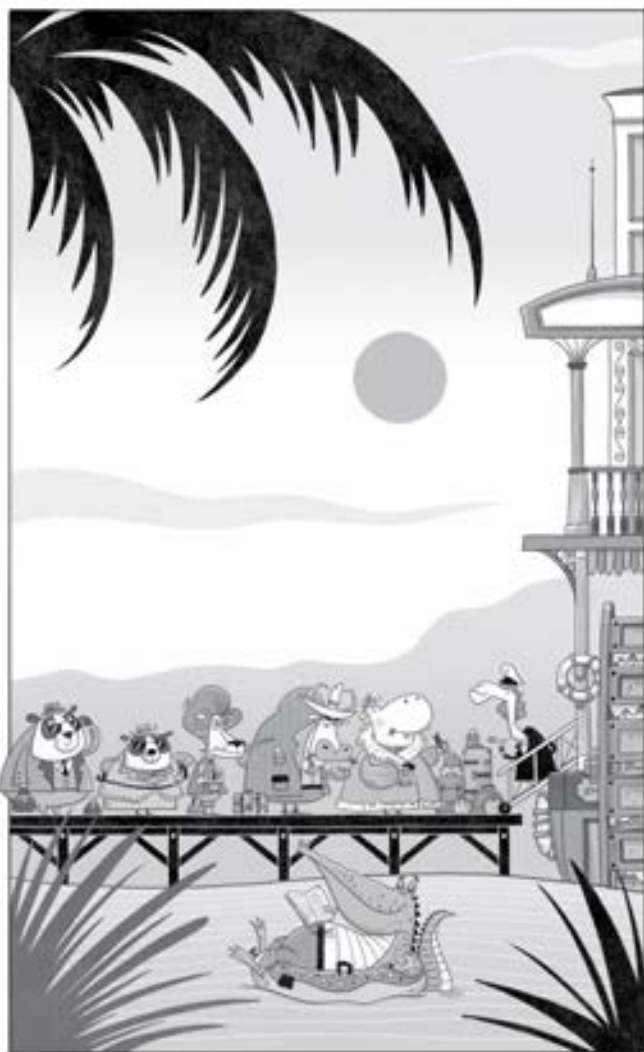

— У такому разі я повинен розповісти вам правду, — сказав він. — Те місце прокляте вже багато століть. Кожного, хто увійде до гробниці й подивиться на маску, будуть переслідувати нещастя... протягом усього життя.

Гастінгс раптом замовк і почав озиратися навкруги.

— Подейкують навіть, що мумія Тутанкатмона може ожити й помститися непроханим гостям, — прошепотів він. — Ви справді згодні так ризикувати?

Розділ 2

К оли після обіду ми дісталися порту, я все ще непокоїлася, згадуючи сказане Гастінгсом. Зазвичай не звертаю уваги на дурні історії про старовинні прокляття, але цього разу її розповідь давній відданий друг, і це мене по-справжньому зачепило. Увесь час перед очима з'являвся обмотаний бинтами кіт, який піднімається зі вкритого пилом саркофага.

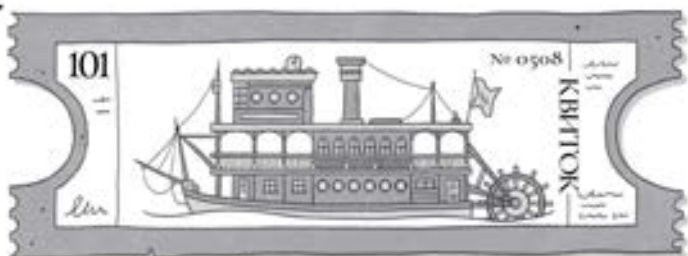
Поставивши на землю важку валізу, я розпрямляла зболілі лапи. Ліворуч від нас був зал очікування, праворуч — невеличкий поліцейський відділок, а просто перед нами стирчав причал, у кінці якого погойдувався на легких хвилях наш корабель.

Це було чудове судно з трьома палубами, із гігантським гребним колесом позаду та двома трубами на верхній палубі. На нижній палубі були каюти. На середній розташувалась велика крита каюта з прогулянковою доріжкою навколо неї, а на верхній було розміщено рульову рубку, звідки капітан міг керувати кораблем.

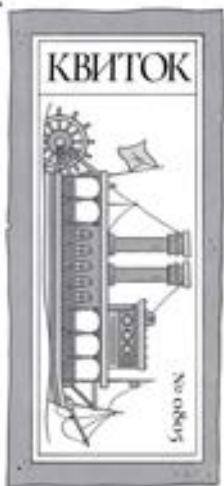

*Можеш здогадатися з попереднього опису,
на якому саме судні збираються листи
Бонз і Кетсон?*

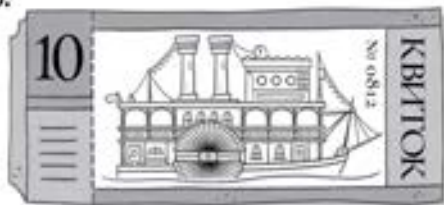
A.

B.

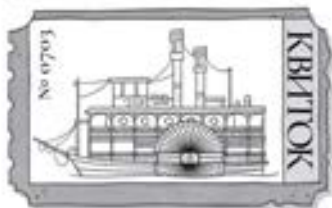
C.

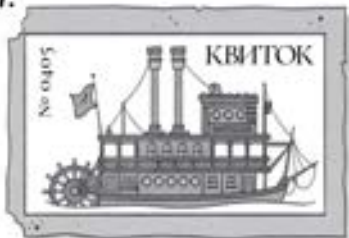
D.

E.

F.

— Ти справді вважаєш, що нам слід їхати? — запитала я Бонза. — Може, замість цього краще протягом цього тижня ближче познайомитися з містом?

Бонз пирхнув.

— Люба моя докторе Кетсон, я бачу, що твій друг налякав тебе. А я думав, що ти доволі розсудлива кішка.

— Ні, це не має нічого спільного з прокляттям, — почала я виправдовуватись. — Просто подумала, що нам краще піти до музею ниток. Адже всім подобаються нитки.

Бонз указав на чергу тварин на причалі. Це були бегемотиха, зубр, лев і дві панди.

— Поглянь на наших попутників, — запропонував він. — Якщо всі вони достатньо сміливі, щоб здійснити цю подорож, то, безумовно, і ти подолаєш упередження, чи не так?

Бегемотиха, одягнена в пухнасту рожеву шубку, стояла, оточена багажем із восьми предметів. Уперши копита у стегна, поруч застиг зубр у високому капелюсі з широкими полями. Лев був одягнений у світло-коричневу куртку і шорти в тон. А панди безцільно роздивлялися навколо крізь темні окуляри, що виблискували з-під солом'яних капелюхів.

Усі вони мали вигляд безтурботних туристів, а не тварин, готових до реальної небезпеки.

Із судна неквапливо зійшла верблюдиця й відтягнула канат убік. Вона була в темній куртці, із великою сумкою через плече.

— Ласкаво просимо, мандрівники! — вигукнула вона. — Я Лейла, ваш капітан. Будь ласка, приготуйте квитки!

Бегемотиха зробила крок уперед і тицьнула квиток Лейлі, яка розірвала його і, підхопивши дві валізи пасажирки, понесла їх на корабель. Думаю, Лейла очікувала, що бегемотиха візьме решту валіз сама, але та залишила багаж, піднявшись за верблюдицею на борт.

Я не могла второпати, навіщо бегемотисі стільки валіз. У нас із Бонзом було лише по одній валізі — для одягу і книжок — і невеликі рюкзаки для одноденних прогулянок. У моєму лежали пляшка з водою і котяче печиво на випадок надзвичайних ситуацій, а у Бонзовому — блокнот, ліхтар і збільшувальне скло.

Панди зайшли на судно наступними. Вони нічого не промовили і майже не глянули на Лейлу, піднімаючись на борт корабля.

Я вже почала хвилюватися, що наші попутники будуть недружніми, але зубр, який рушив на борт услід за пандами, виявився дуже балакучим. Він не дозволив Лейлі нести його сумки і виголосив промову про те, наскільки тривалою була його подорож до Єгипту.

Потім Лейла повела до каюти лева, і він запитав її, чи тонує коли-небудь корабель і де можна взяти рятувальні жилети.

Нарешті вона повернулася за нами і супроводила до четвертої каюти в дальній частині судна. Каюта мала кругле віконце. У ній були розміщені два вузькі ліжка по обидва боки, а навпроти дверей – невеликий письмовий стіл.

Ми кинули свої сумки на ліжка, і Лейла повела нас сходами на другу палубу до просторої критої вітальні, де було багато столів і крісел. Ще одні сходишки позаду вели до рульової рубки, а ліворуч від них стояла висока шафа.

Інші пасажери вже відпочивали у кріслах. Вони потягували воду зі склянок, і лише зубр пив із золотого келиха.

Ми зайняли два місця праворуч від дверей.

– Поїхали! – урочисто проголосила Лейла.

Вона поклала свою сумку на шафу і піднялася сходами нагору. Було чутно, як вона смикає якісь металеві важелі. Потім із труб високо над нами з шипінням вирвалася пара, і корабель почав повільно пливти річкою.

Мандрівники мовчки дивилися одне на одного. Мені було цікаво, чи зможу я розтопити цей лід і розрядити напругу.

На щастя, зубр випередив мене. Він нахилився до панд, які сиділи поруч, і простягнув їм копито.

– Привіт, я Тедді, але ви, мабуть, знаєте мене як Короля хутросушарок, – усміхнувся він. – Я починав свій бізнес з одного магазину в Оклахомі, а зараз маю тридцять магазинів на Середньому Заході США. Я бачу, що ваше хутро має гарний об'єм, і ви,

ймовірно, задоволені своїми теперішніми засобами догляду за ним, але б'юся об заклад: якщо дасте шанс новому *Fur Sonic 5200*, то вже ніколи не будете користуватися чимось іншим.

Одна з панд слабко потиснула його копито.

— Я Аннабель, — представилася вона. — А це мій чоловік Джеральд.

Потім обидві панди відвернулися, не промовивши більше жодного слова. Але їхня нечемність, здавалося, не засмутила Тедді. Він просто перейшов до бегемотихи і знову завів свою шарманку.

— Отож, я бачу, у вас небагато хутра, — звернувся до неї Тедді. — Тож, можливо, вам не дуже потрібні мої вироби. Однак чи ви колись думали про те, яким чудовим подарунком вони можуть стати для ваших пухнастих друзів? Можливо, ви шукаєте різдвяний сувенір для гепарда або презент на день народження мангуста...

— Я леді Флоренс Валловінг, — перервала його бегемотиха, — і мені дуже спекотно. Принесіть-но мені моє віяло. Воно в каюті номер один.

Проігнорувавши її запит, Тедді підійшов до лева.

— Я Волтер, — відрекомендувався лев. На пальці в нього виблискував великий золотий перстень, і власник безперервно крутив його під час розмови. — Але я не користуюся сушарками для хутра, бо чув, що вони можуть вибухнути і спалити всю шерсть.

Тедді почав вихвалити бездоганні функції безпеки свого пристрою, перш ніж перейти до нас.